

[Alfred Jensen.]

Øre om Ugen til en arbejdsløs, synes, at der bydes ham en kolossal Hjælp. Men hvis man ikke alene ser paa den ugentlige Understøttelse, men ogsaa ser paa de Udgiftsposter, som en arbejdsløs har, saa vil man se, at det er alt andet end straalende, saa vil man forstaa, hvorfor de arbejdsløse rører paa sig. En gift Mand her i Hovedstaden har, for saa vidt han har et Par Børn, foruden de 32 Kr. 20 Øre ugentlig visse Hjælpekilder. Han kan saaledes blive delagtig i de Ernæringsmærker, som uddeles i Henhold til Lov, der er vedtaget her i Rigsdagen, desuden kan han faa Hjælp til Indkøb af Brændsel gennem de faglige Organisationer. Alt i alt giver det ham en ugentlig Indtægt paa en 38 Kr. Men ser man paa hans Udgifter, tror jeg ikke, jeg gaar for højt op, naar jeg siger, at Huslejen er en 13 Kr. om Ugen, og at det Brændsel, der i denne Vinter maa købes for nogenlunde at holde Varme i Hjemmet, er mindst 1 hl ugentlig. Naar dertil regnes Udgifter til Kontingenter, faar man en Udgiftspost paa ca. 25—26 Kr. om Ugen. Tilbage bliver 12—13 Kr., som den arbejdsløse skal forsørge sin Familie med. Heraf skal han ikke alene afholde Udgifter til Madvarer, men ogsaa til Lys og Gas og til de nødvendige Beklædningsgenstande. Det er jo ganske let at se, hvormeget der bliver til den enkelte i en saadan arbejdsløs Familie om Dagen til Kost. Det bliver ikke stort mere end 40 Øre.

Jeg tvivler ikke om, at alle her i Salen er enige med os i, at det kan man ikke forsørge en Person for, og Hjælpen staa da ogsaa i et skærende Misforhold til det Nødsprog, som Landbrugsorganisationerne sendte til Rigsdagen i Anledning af Indkvartering af Beredskabsstyrken. Der gjorde man gældende, at Bispisningsudgifterne var saa store, at der maatte en Ændring af Loven til, og man godtgjorde ved Hjælp af Tal fra Landøkonomisk Driftsbureau's Beregninger, at Udgiften pr. Kostdag her paa Sjælland var 166,8 Øre. Naar man sammenligner disse 166,8 Øre med de af mig nævnte 40 Øre, siger det sig selv, at der maa trædes hjælpende til over for de arbejdsløse, at man maa høre paa de Ønsker, de arbejdsløse har frembaaret, og som jo netop har været, at Understøttelsen skulde reguleres i samme Forhold og paa samme Tidspunkt, som Arbejdslønningerne blev reguleret. Det er et saare rimeligt Ønske, men det har ikke fundet Naade for Regeringens Øjne. Tværtimod mener man at kunne klare det med den Regulering, der

fundt Sted pr. 1. December. Det er indlysende, at der er paaført de arbejdsløse ekstra store Udgifter, ikke alene siden 1. December, men ogsaa efter at Januar-Pristallet blev udregnet, og det er derfor meget forstaaeligt, at man i Dag har henvendt sig til Rigsdagens Partier og opfordret dem til at være medvirkende til at fremskaffe Foranstaltninger, der betyder, at Understøttelsen reguleres for hver 3 Maaneder.

Det er ogsaa meget forstaaeligt, at de arbejdsløse tager Afstand fra det ringe Beløb, som indeholdes i det foreliggende Lovforslag, og gør opmærksom paa, at hvis de skal have en Krisehjælp, maa den være af større Omfang end det; der her er foreslaaet. Vi kan naturligvis kun støtte de Ønsker, som her fremføres af de arbejdsløse. Vi kan ikke gøre andet, fordi vi ved, hvorledes de arbejdsløses Kaar er, men desuden ligger Ønskerne fuldstændig paa Linje med, hvad vi Gang paa Gang har udtalt fra denne Talerstol. Jeg ønsker at føje til, at en Del af de Krav, som de arbejdsløse har rejst, delvis kan gennemføres uden videre Udgift; en Regulering af Dagpengesatsen kan gennemføres uden Udgift for Staten. Vi saa jo, at den Regulering, der gennemførtes pr. 1. December, kun delvis blev refunderet af Staten. Altsaa dette Ønske fra de arbejdsløse kunde man dog i det mindste imødekomme. Jeg mener ogsaa, at man burde imødekomme de arbejdsløses Ønske om at faa 26 Ugers Bestemmelsen slettet — den skal nok komme til at vise sin Virkning, nu da Arbejdsløsheden bliver af længere Varighed, og da mange Mennesker, som tidligere var beskæftigede periodisk, bliver forhindret i at faa Arbejde, saaledes som de tidligere har haft det.

De arbejdsløse har endvidere rejst Spørgsmaalet om Indførelse af Hverandendags-Kontrol i alle de Kasser, hvor man nu gaar til Kontrol daglig. Jeg ved ganske vist, at dette er et Spørgsmaal, der ikke skal afgøres i Folketinget; jeg ved, at det kan afgøres af Arbejdsmævnet; men jeg rejser det alligevel her, fordi jeg mener, man bør tage saa meget Hensyn til de mange arbejdsløse, at man ikke forlanger af dem, at de skal gaa til Kontrol hver Dag. Det er ganske urimeligt, eftersom en lang Række Fag og Omraader inden for Arbejdsløsheds-kasserne administreres saaledes, at Arbejdsgiverne opgiver de arbejdendes Indtægt, og eftersom denne Opgivelse kommer Kasserens Kontorer i Hænde, betyder det, at der kun udbetales Understøttelse under Hensyntagen til den af Arbejdsgiverne opgivne Fortjeneste. Under saadanne Vil-